

БЪДНИТЪ.

(Майчино писмо).

Драги Енрико,

Тази сутринь, като вървѣше прѣдъ мене на връщане отъ училище, ти мина край една бѣдна жена, която държеше на колѣнѣ слабото си блѣдно дѣте, и ти поиска милостиня. Ти я погледна и не ѝ даде нищо, макаръ че въ джеба си имаше пари.

Слушай, синко. Недѣй навиква да минавашъ равнодушно покрай мизерията, която простира ржка и иска петъ стотинки за своето дѣте. Помисли, че това дѣте е гладно, помисли за мжкитѣ на тая бѣдна майка! Прѣдстави си колко отчаяно би плакала майка ти, ако единъ день е заставена да ти каже: „Енрико, днеска не мога да ти дамъ хлѣбъ!“

Когато азъ давамъ петъ стотинки на единъ просякъ, той казва:

— Богъ да даде здраве вамъ и на дѣцата ви!

Ти не можешъ да схванешъ, каква наслада ми причиняватъ въ сърцето тия думи и благодарността, която усѣщамъ къмъ този бѣднякъ. Струва ми се, наистина, че това добро пожелание ще ви запази здрави за дълго врѣме и се връщамъ доволна, като си мисля:

— О, този бѣднякъ ми даде повече, отколкото азъ нему!

Е, добръ, драги Енрико, направи тѣй, че да чуя това благопожелание, прѣдизвикано и отъ тебе. Отдѣляй по петъ стотинки, за да ги пуснешъ въ ржката на нѣкой старецъ безъ поддръжка, на нѣкоя гладна майка, на нѣкое дѣте — сираче. Бѣднитѣ обичатъ милостинята на дѣцата, защото тя не ги унижава и защото и тѣ иматъ нужда като тѣхъ отъ всичко. Милостинята на единъ мжжъ е актъ на състрадание, но милостинята на едно дѣте е едноврѣменно актъ на състрадание и на милувка; разбирашъ ли Енрико? То е все едно твоята ржка да пусне едноврѣменно петъ стотинки и едно цвѣте. Помисли, че на тебе